

DE HERBERG «DE MAAN»

De stadsklok galmde over het nijvere Gent, ten teeken dat de poorten zouden gesloten worden, zoodat men zich moest haasten om binnen de wallen te komen.

Zacht viel de avond in na dien onstuimigen dag; kalm lag het water der Leie, en Schelde, weerspiegelend het fijne netwerk der vrachtschepen.

Langs één der grachten gleed een kleine boot en legde aan voor de trappen van het huis van Simon Bette, een der Baljuws van Gent en deken van het goudsmidsgild.

De man die uit de boot stapte was rijzig van gestalte, zijne trekken droegen de sporen van zorgen en denken. Hij was gekleed in zwart fluweel; zijn mantel, om den hals gesloten, was afgezet met scharlaken en omzet met bont. De lange mouwen reikten bijna tot den grond. De beurs welke aan zijn rechterzijde hing, werd door een effen lederen gordel, met een zilveren gesp gesloten, opgehouden.

Op zijn hoofd droeg hij een zwart fluweelen kap, en om zijn hals hing, aan een purperen band, een klein gouden kruis.

Hij klopte op de deur met zijn ebbenhouten wandelstok; deze werd hem door een vijftigjarig man met dom gelaat gepend.

— Is Simon Bette hier? luidde de vraag.

— Neen. Hier is hij niet, klonk langzaam en spottend het antwoord.

— Wanneer komt hij hier?

De bediende lachte, terwijl zijn bruine oogen onder de rosse wenkbrauwen schenen mee te lachen.

— Als ik hem hier roep! schaterde hij.

— Joos, Joos! bromde de bezoeker kwaad geluid, thans lust het mij niet om te gekscheren. Zeg mij of uw meester thuis is.

De groote rosse kop ging op en neer in bevestigenden zin.

— Zeg hem, dat ik hem verlang te spreken, onmiddellijk !

— Ja, mijnheer, klonk het langzaam uit den mond van den knecht, alsof de woorden een zeer langen weg moesten afleggen voordat zij over zijne lippen kwamen.

Simon Bette (ook Bet en de Bête geheeten) was een klein, dik ventje met den hoogmoed van een reus.

Er was over den geheelen goudsmid een gevoel van zijn rijkdom verspreid. Hij stapte als een pauw zoo fier ; zijn korte, dikke beenen zetten zich neer alsof zij een ton goud droegen.

In de raadzaal van Gent, wanneer hij op zijn met hoogen rug voorzienen eiken stoel was gezeten, glimlachte men omdat zijne kleine beentjes heen en weer slingerden, daar zij te kort waren, om het voetbankje te bereiken.

De heer Simon zat in zijn werkvertrek aan de tafel en at smakelijk, want hij kwam van eene verre reis pas thuis.

De deur werd geopend en Joos meldde de komst van Jan Yoens.

— Wat ! riep Simon, mijn goede, oude vriend, de deken van het schippersgild ! Waarom laat gij hem wachten. Leid hem spoedig binnen.

Hij liep met zijn korte beentjes den bezoeker tegemoet, die weldra het vertrek binnenkwam, en schudde hem zeer hartelijk de hand.

— Hoe gaat het u, deken ! Simon Bette verheugt zich u te zien... zeer verheugd... Ik heb u niet meer gezien sinds ik Gent verliet... zeer verheugd... ik kom pas thuis... wat nieuws is er... geen nieuws, veel nieuws... Drink een beker wijn, zet u neder... zet u neder... een beker wijn... en hoe vaart uwe dochter Livia, uwe lieve dochter...

De woorden kwamen er schokkend uit, terwijl de man om Jan Yoens trippelde als een hen.

Eensklaps bleef hij vóór hem staan en bemerkte het bezorgde, bijna droefgeestige gelaat van den bezoeker.

— Hoe ! wat is dat nu ! Jan Yoens ; man, wat scheelt u ? Gij ziet er zoo hopeloos uit, alsof een ramp u getroffen heeft. Is uwe Livia ziek ?

— Haar gaat het wel !

— Wat kommer drukt u dan, om den drommel ! Gij ziet er uit of de schippers van heden af moeten sturen zonder roer, of de Schelde gesloten ware.

— Uwe woorden zijn helaas, waar, voor ons ten minste is de Schelde gesloten. Ik ben... ik ben een verloren man.

— Jan, gij een verloren man ! Dat is onbegrijpelijk !

— En toch is het zoo !

— Gij een verloren man, gij de deken van de schippers van Gent en eerste gunsteling van den graaf van Vlaanderen, zijn boezemvriend en raadgever.

— Ik was al wat gij daar zegt, doch ben nu geen van beide meer.

— Hoe ! niet meer de deken der schippers, niet meer de gunsteling van den graaf ! Wat moet dat beteekenen ?

— Luister, ik ben te gronde gericht door de kuiperijen van dien vervloekten Gilbert Matheÿssen.

— Die ellendeling ! riep Simon. Die sluwe dubbelhartige schelm, die mij verscheidene malen wilde onderkruipen. Maar hoe kon Gilbert dat doen ?

— Ik zal u dit in 't kort vertellen, antwoordde Jan Yoens. Ik kwam ook om u te verklaren dat onze vrijdommen worden aangevallen, gestoord en in gevaar gebracht.

— Wat ! schreeuwde de kleine burgemeester, terwijl hij opsprong. Neen, neen, dat zal niet, geen enkel onzer vrijheden zal, al was het ook maar met den vinger, worden beroerd, of wee den aanrander. Ik wil aan geheel Gent en aan heel de wereld toonen wie en wat ik ben.

Heer Simon Bette zwaaide bij deze woorden met de armen in de lucht en hief zijn hoofd omhoog, als wilde hij eenige duimen langer worden.

Doch Jan Yoens kende den bluf van het ventje en vervolgde :

— Ja, ons volk, het Vlaamsche volk wordt opnieuw bedreigd, als vóór eenige jaren. De partij der Leliaarts steekt weer dreigend het hoofd op, onze graaf heult met Frankrijk meer dan ooit. Onze graaf is een schelm. Herinnert gij u niet meer hoe hij de partij van Frankrijk koos tegen Engeland en driehonderd vier en tachtig poorters uit het land deed jagen met roeden ; hoe hij te Ieperen vijftienhonderd wevers deed aanhouden en zonder vonnis liet onthoofden, hoe hij tienden hief terwijl ons volk van honger stierf, hoe hij spotte met de vrijheden van de Vlamingen en hen aan banden legde ! En nu wil hij eene nieuwe belasting invoeren, die men zou heffen op den koophandel van Schelde en Leie.

— Dat weet ik, doch dat kan u toch geen verloren man maken.

— Mij niet. Doch ik wilde die belasting niet laten heffen, antwoordde Jan, gij weet dat er sinds langen tijd een vijandschap tusschen mijn geslacht en dat der Matheÿssen *) bestaat. Ik deed mijn best om met hen in vrede te leven, tot vóór twee jaar Gilbert mijne dochter Livia ten huwelijk vroeg. Het meisje wilde hiervan niet weten en ik evenmin. De oude twist werd hierdoor weer opgewekt. Hij heeft nu den graaf verwittigd dat ik mijne schippers heb aangezet de belasting niet te betalen ; ik werd van mijn post ontheven en Gilbert werd tot deken der schippers benoemd.

— De listige schobbejak ! riep Simon, en hoe staan de zaken nu ?

*) (Matheÿssen). Luidens een verhaal, dat niet onwaarschijnlijk is, bestond er eertijds in de haven van Damme een oorlog tot den dood tusschen twee rijke mannen en hunne afstammelingen. De eerste heer heette Jan Piet ; de tweede Jan Baest. Tot de afstammelingen van den eene behoorden de Yoens ; tot die van den andere de Mahieu's. Omstreeks 't jaar 1330 komt Pieter Mahieu voor onder de rijkste poorters van Brugge ; zijne zonen vestigden zich in Gent en binnen het verloop van twee en twintig jaren, van 1358 tot 1379, worden vijftienmaal hunne namen vermeld op de lijst der schepenen.

— Gilbert heeft zijn broeder in de weer gesteld, zij hebben den eenen schipper omgekocht, den anderen geveleid, een derde gedreigd, zoodat de belasting dan toch betaald werd. Zoo begint de eerste aanranding op de oude vrijheden van Gent. Nu spreekt men van eene heffing op al de metalen, van het fijnste goud tot aan het gemeenste lood.

— Wat ! schreeuwde het kleine ventje weer, een belasting op het goud ! Dat nooit, nooit, zoolang ik, Simon Bette, overman van het goudsmidsgilde ben, zoolang ik een zwaard kan trekken zal Gent zijne vrijheden behouden, trots den graaf, trots Gilbert Matheÿssen, trots donder en bliksem, trots...

Eensklaps zweeg hij, een zacht geruisch van vrouwenkleeren liet zich hooren en de deur der kamer werd opengeworpen.

De dikzak kromp ineen van schrik, want zijne vrouw trad op hem toe.

Was Simon klein, zijn vrouw was daarentegen buitengewoon groot. Haren en oogen waren pikzwart, hare wangen waren geverfd en blonken als tomaten. Wanneer zij boos was, liet zij de onderste lip hangen en haar mond kreeg hierdoor zoo'n verdraaide uitdrukking, dat zij veel op een tot bijten gereedstaanden hond geleek. Zij was lang en housterig als een spelnagel.

— Zoo, zoo ! riep zij, terwijl zij voor Jan Yoens boog, gij zijt teruggekomen uit Amsterdam ; terwijl gij u daar vermaakt laat gij mij hier in nesten zitten.

— In nesten... Ik... ik weet nergens van, antwoordde Simon stotterend.

— Gij groote lummel ! schreeuwde de vrouw, sta op, dat is mijn plaats ; sta op en geef mij het voetkussen want ik ben moe.

Jan Yoens wilde vertrekken, doch Simon vreezend dat zijne teedere wederhelft in haar toorn hem ook met klinkende woorden zou behandelen, verzocht hem te blijven.

— Ja, vervolgde Judith, dit was de naam van de vrouw, ik heb hier sinds de drie laatste dagen niets anders gedaan dan over en weer ge-loopen voor eene zaak, die de gemeenste vrouw in Gent zou mishaaagd hebben.

— Maar... wat... zoo... ik !... stotterde Simon.

— Zwijg. Gij zijt zoo ellendig dom dat gij den schoonsten gouden ketting die ooit te Antwerpen werd gemaakt en dien de graaf van Vlaanderen u bestelde, verkocht aan die onbeschaamde Bianca, de slet van den brooddronken jongen burger Filips van Artevelde.

— Dat heb ik niet gedaan !

— Houd uw mond ! riep vrouw Judith kortaf, houd uw mond want gij kunt geen leugen van waarheid onderscheiden. Pas waart gij naar Amsterdam vertrokken of de graaf liet den bestelden ketting halen. De ketting was nergens te vinden. Ik kwam weldra te weten, dat hij door Filips van Artevelde was gekocht, die hem aan de Italiaansche Bianca

geschonken had. Ik ben naar het huis dier slechte vrouw geweest en heb den ketting teruggebracht. Hier is hij, vervolgde zij, terwijl zij den ketting op tafel wierp. Roep den knecht opdat ik mijn handen wasch, want wie pek aanraakt wordt er door besmet.

De heer Simon gehoorzaamde en terwijl hij de deur uitging, wenkte hij Jan Yoens, die afscheid nam van de onmeedoogende vrouw Judith.

Simon zou den ketting naar den graaf zenden, en ging den avond doorbrengen in « De Maan », een der gunstigst bekende herbergen van de stad Gent.

Boven de deur van het oude gothische gebouw hing een groot uithangbord, waarop de maan stond afgebeeld. Een krans toonde aan, dat er binnen wijn werd getapt.

De herberg werd gedreven door Gerard en Martha de Visser.

Op den avond van den dag waarop ons verhaal begint, zat Gerard de Visser met zijn knecht in de keuken een flesch te ledigen, terwijl zij koutten over de gebeurtenissen van den dag.

Nauwelijks waren zij zoo eenigen tijd gezeten of Gilbert Matheÿssen, nieuwe deken der schippers, zijn broeder Steven en hun bloedverwant Peter, kwamen de herberg binnen.

De waard en de waardin wisten, dat Gilbert den ouden deken Jan Yoens in zijn ambt had verdrongen en traden met een lachje op den nieuwen gunsteling toe.

De waardin voerde hem naar een grooten stoel, met hoogen rug, bij den haard, de eereplaats der herberg, die gewoonlijk werd bekleed door Simon Bette.

De aangekomenen dronken hun wijn zonder op iemand acht te geven en schenen in een ernstig gesprek gewikkeld, terwijl zij eenige papieren, welke Gilbert uit zijn zak te voorschijn trok, doorzagen.

Eensklaps werd de deur van de herberg met groot geraas geopend en de burgemeester Simon Bette trad met Jan Yoens de gelagkamer binnen.

Simon, die steeds met eerbied door den waard en de waardin werd ontvangen, bleek thans geen gewenschte bezoeker te zijn. De eerestoel, die sedert onheuglijke tijden als zijn eigendom hier in huis werd beschouwd, was reeds door Gilbert ingenomen.

— Wat ben ik verheugd u weer te zien, zei de waardin. Hoe is de reis verlopen? Wat wilt gij drinken? Eenieder die gij belijft mede te brengen is hier welkom; wie het ook zij en wat hij ook doet.

Simon voelde den steek, hij was er om geërgerd en sprak bits:

— Waarom, vrouw, zou meester Jan Yoens hier niet welkom zijn zonder mijn gezelschap; is hij hier dan een vreemdeling?

Verwoed trad hij thans naar Gilbert Matheÿssen toe.

— En gij, heer Gilbert, gij moet opstaan, want die stoel komt toe aan den eersten magistraat van Gent.

Simon voelde zich zeer beleedigd omdat men hem thans den eerbied

niet bewees dien hem toekwam, en was verbitterd over het gedrag der waardin ten opzichte van Yoens. Maar bijzonderlijk die stoel prikkelde hem; het was hem reeds genoeg dat hij thuis de plaats moest ruimen voor zijn vrouw, hier was hij de baas en hij zou het bewijzen.

Gilbert bleef zitten en zag stout en uitdagend Simon Bette in de oogen en sprak:

— Heer Bette, of gij burgemeester van Gent zijt of niet, gaat mij weinig aan, dien stoel heb ik 't eerst ingenomen en ik ga er niet af nog niet voor al de burgemeesters van Gent te zamen. Deze stoel staat mij beter dan een andere, verstaat ge.

Simon werd rood van woede. Was dat geen majesteitsschennis?

Hij antwoordde met een vloed van woorden, die elkander in den mond verdrongen en opeenbotsten, zoodat slechts het laatste verstaanbaar was:

— Gij, schelm, onderkruiper, uit mijn stoel zeg ik.

Het antwoord van Gilbert was nog onbeschofter en deed de woordenwisseling ten top stijgen.

Jan Yoens, die een moedig hart bezat, trok weldra partij voor zijn beleedigden vriend.

— Gilbert Matheÿssen, zeide hij, heb dan toch eerbied voor Simon Bette, door geheel Gent beschouwd als een braaf en goed man.

— Ja, riep Simon, zoo goed en degelijk als er iemand op de beurs van Gent, Brugge of Antwerpen op voeten gaat.

— Gilbert, vervolgde Jan Yoens, verlaat dien stoel, al was het alleen om den eerbied, dien men den burgemeester verschuldigd is. En uw neef daar, Pieter, kan evengoed zijn kap afnemen; ware hij zoo slecht niet opgevoed, dan zou hij weten welke houding hij moet aannemen tegenover een magistraat.

— Ik zal mijn kap afnemen of ophouden, voor wien ik wil. Hebt gij dat verstaan, mijnheer de Deken van gisteren?

Hierbij sloeg hij verwoed de kap nog dieper op zijn hoofd.

Ook Steven Matheÿssen mengde zich nu in de ruzie.

Simon Bette was zijn opgewondenheid niet meer meester, liep naar Gilbert toe en wilde hem uit den stoel trekken, terwijl Jan Yoens de kap van Pieter's hoofd afsloeg.

In de worsteling die volgde werd de dikke goudsmid op den grond geworpen.

Jan Yoens wilde hem ophelpen, doch Pieter maakte van deze gelegenheid gebruik en wierp hem op den burgemeester.

Als een tijger sprong Jan Yoens op en vloog op zijn tegenstander toe. De dikke Simon was intusschen ook opgestaan en beiden vereenigden zij nu hunne krachten om de tegenpartij buiten de deur te werpen.

Er was meer volk in de herberg gekomen. De eene trok partij voor den heer Simon, de andere voor Gilbert Matheÿssen.

De waardin sloeg een kruis en schreide.

Jan Yoens riep met luider stemme zijn mannen toe :

— Werpt de Leliaarts op straat.

— Weg met de Klauwaarts, klonk het van de andere zijde.

De strijd werd heviger.

Daar werd de deur der herberg opengeworpen en in de opening kwam het leelijke rosse hoofd van Joos te voorschijn. Zijn goede, trouwe hondenoogen schoten vonken, één oogenblik slechts, toen kregen ze weer hun dom goedig uiterlijk.

Hij spuwde in zijn groote handen en grijsde als een aap.

— Roep de ronde ! riep de waardin.

— Een ronde, lachte de knecht, wacht een oogenblik.

Hij greep Gilbert Matheïssen beet en draaide hem herhaaldelijk in het rond en wierp hem dan tegen tafel en stoelen, dat heel de boel kraakte.

— Hier is de ronde ! kreet hij.

En hij lachte weer, de domme, zoo hartelijk en zoo goed.

— Roep de stadswacht ! kermde de waardin, of er gebeurt nog moord en doodslag in mijn huis. Loop, jongen, jammerde ze tot haar bediende, roep de wacht en breng haar hier.

Gilbert was opgestaan en vocht met Simon.

— Heb eerbied voor den burgemeester ! riep de waard.

— Hij heeft geen eergevoel genoeg om eerbied voor iemand te hebben ! riep Jan Yoens. Hij is een Leliaart.

— Praat van uw eigen eer ! riep Pieter Matheïssen, maar ik denk dat gij die in pand hebt gelaten voor een zak met oude kronen, toen gij de eer van uw dochter aan den graaf van Vlaanderen hebt verkocht !

— Onbeschaamde ellendeling ! riep Jan Yoens. Dat is een grove leugen. Trek dit gezegde in of ik sla u neder als een hond.

— Ik zeg het en ik weet het ook ! antwoordde Pieter.

— Neem dan dit voor uw onbeschaamdheid !

Dit zeggende, gaf Jan Yoens zulk een krachtigen slag op het hoofd van Pieter, dat deze achteruit wankelde.

Pieter, die op dit oogenblik aan de open kelderdeur stond, struikelde en stiet tegen Simon Bette. Deze, denkend dat hij weer klop kreeg, sprong op zij, met het ongelukkig gevolg dat Pieter zijn evenwicht niet herkreëg en achterover van de steile trappen viel.

Het was een wilde slag. Het gerucht verstomde bij den val ; men hoorde een zacht kreunen, daarna een zucht, maar een zucht, die de vechters met ijzing en schrik vervulde, en hun woede eensklaps deed bedaren.

Men liep naar de trap toe ; eenigen daalden in den kelder...

Enkele oogenblikken nadien werd het lichaam van Pieter bovengebracht. Het bloed stroomde langzaam uit een diepe wonde aan den slaap, het hoofd slingerde bij elken stap der dragers slap heen en weder.

Het halsbeen stak bloedend uit den fluweelen kraag van den ongelukkige, zijn nek was door den slag gebroken.

Op hetzelfde oogenblik hoorde men gekletter van wapens. De stadswacht kwam aan.

Jan Yoens en Simon Bette begrepen wat hen te wachten stond, te meer daar de Matheïssen in de genade van den graaf stonden.

Jan fluisterde den burgemeester iets in het oor, doch deze schudde bedenkelijk het hoofd.

Het lijk werd in een naburig vertrek gedragen. Een barbier werd geroepen om te trachten de levensgeesten terug op te wekken, hetgeen de slimmerd werkelijk beproefde om een kroon te verdienen.

Onder de wacht bevond zich Willem Heethoofd, hij wisselde met Jan Yoens een blik van verstandhouding.

Jan sloop zachtjes de deur uit en verborg zich eerst in een der hoeken van de Sint-Nikolaaskerk en toen hij zag dat geen gevaar dreigde, verdween hij in de duisternis.

Simon Bette wilde zijn voorbeeld volgen, doch zijn dikte verhinderde iedere vlugge beweging.

Gilbert, die in de gelagkamer was teruggekeerd, zag Simon gereed om te vluchten. Hij pakte hem bij den kraag, trok hem terug in de herberg en beschuldigde hem openlijk als een der moordenaars van Pieter Matheïssen.

— Ik... Ik... de moordenaar van uwen bloedverwant !... Ik... ik ! riep Simon, ik ben zoo onschuldig als een pas geboren kind, laat mij om 's hemels wil gaan ; ik zeg u, laat mij gaan, want anders zult gij tot uw schade en schande gewaar worden wie en wat ik ben.

— Dat weten wij reeds ! zei Gilbert, gij zijt medeplichtig aan den moord op mijn bloedverwant ; gij zijt mijn gevangene, en wel onder mijn beschuldiging. Wie van deze mannen is de hoofdman der stadswacht ?

— Dat ben ik ! zei Arnold van der Wielen, een glasblazer van Gent, die vooruit trad. Wat is er van uw verzoek ?

— Dat gij uw plicht doet, zeide Gilbert, en dezen gevangene op mijne aanklacht wegens moord in hechtenis neme.

— Wat ! riep de stadswacht, den burgemeester in hechtenis nemen ! Dat nooit !

— Het is uw plicht, als wacht ! zei Gilbert, om alle personen van misdaad beschuldigd in hechtenis te nemen.

— Dat is niet volgens de wet ! riep de waard.

— Zwijg, Gerard, 't zijn uwe zaken niet. Het is wel volgens de wet ! riep Gilbert.

— Zonder twijfel, zeide Arnold van der Wielen, dieven en boosdoeners moet ik in hechtenis nemen, doch geen overheidspersonen. Ik feliciteer u, meester Gilbert, omdat gij zoo goed de wetten kent !

— Schelm ! riep Gilbert, doe uw plicht of de graaf zal weten wat een soort ambtenaar hij aan u heeft.

Gilbert, ziende dat men hem niet wilde gehoorzamen, fluisterde zijn broeder iets in het oor, waarop deze de herberg verliet. Na enkele stonden was hij terug, vergezeld van den hoofdofficier en meerdere stads-soldeniers.

De zaak werd nu spoedig uit de voeten gemaakt. Simon werd, ondanks al zijn bewijzen van onschuld, voor dien nacht in de gevangenis van den graaf gestopt, dank zij de gunst, waarin Gilbert bij den graaf stond.

De dikke burgemeester schreide als een kind. In zijn verbeelding zag hij zijn vrouw dreigend voor zich staan, met opgeheven stok, zijn misdaad aan hem persoonlijk bestraffend.

En dan, was het de verkeerde wereld niet, waar onderdanen de overheid aanhielden en naar de gevangenis brachten? Bewees dit niet, dat er in de maatschappij iets niet in orde was en het recht voor elken burger door de wet met de voeten werd getrapt?

De arme man kon hierover in den somberen kerker overvloedig nadenken.

Van Zoen

en de Witte
Kaproenen

Van Laeken

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

LODEWIJK VAN LAEKEN

JAN YOENS

EN DE WITTE KAPROENEN

Pentteekeningen van JAN WATERSCHOOT

NIEUWE, GEHEEL HERZIENE UITGAVE

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

1943

INHOUD

	Blz.
I. DE ZONDERLINGE BOOGSCHUTTER	5
II. DE HERBERG « DE MAAN »	12
III. DE DOCHTER VAN DEN SAMENZWEERDER	20
IV. IN DE SCHUILPLAATS DER OPROERLINGEN	29
V. VOOR DE SINT-BAVO	34
VI. BIJ DEN GRAAF	41
VII. BIJ DE HEKS	48
VIII. HET VERHAAL VAN DEN GRIJSAARD	57
IX. FILIPS VAN ARTEVELDE	70
X. DE WITKAPPEN	75
XI. WILLEM HEETHOOFD EN JOOS	81
XII. EEN VREK	96
XIII. DE SMART VAN LIVIA	105
XIV. DE WRAAK VAN COLPAERT	111
XV. DE VOORSPELLING	123
XVI. BRAND	130
XVII. HET GEZANTSCHAP	139
XVIII. HET GIF DER SLANG	147
XIX. NAAR BRUGGE	153
XX. HET PLAN DER GRAVIN	157
XXI. HET EINDE VAN EEN HELD	163
XXII. EEN SOMBERE NACHT	169
XXIII. TERUG TE GENT	178
XXIV. HENDRIK VAN CASSEL	182
XXV. DE SCHAKING VAN LIVIA	189
XXVI. OP ZONNEBEKE	196
XXVII. NAAR NAZARETH	212
XXVIII. DE VOORSPELLING VAN URSULA	228
XXIX. LIVIA EN KAATJE	234
XXX. WEST-ROZEBEKE	242

De Witte Kaproenen

Historische Roman

DOOR

LODEWIJK VAN LAEKEN

NATIONALE DRUKKERIJ
St-Willebrordsstraat, 57 Antwerpen.

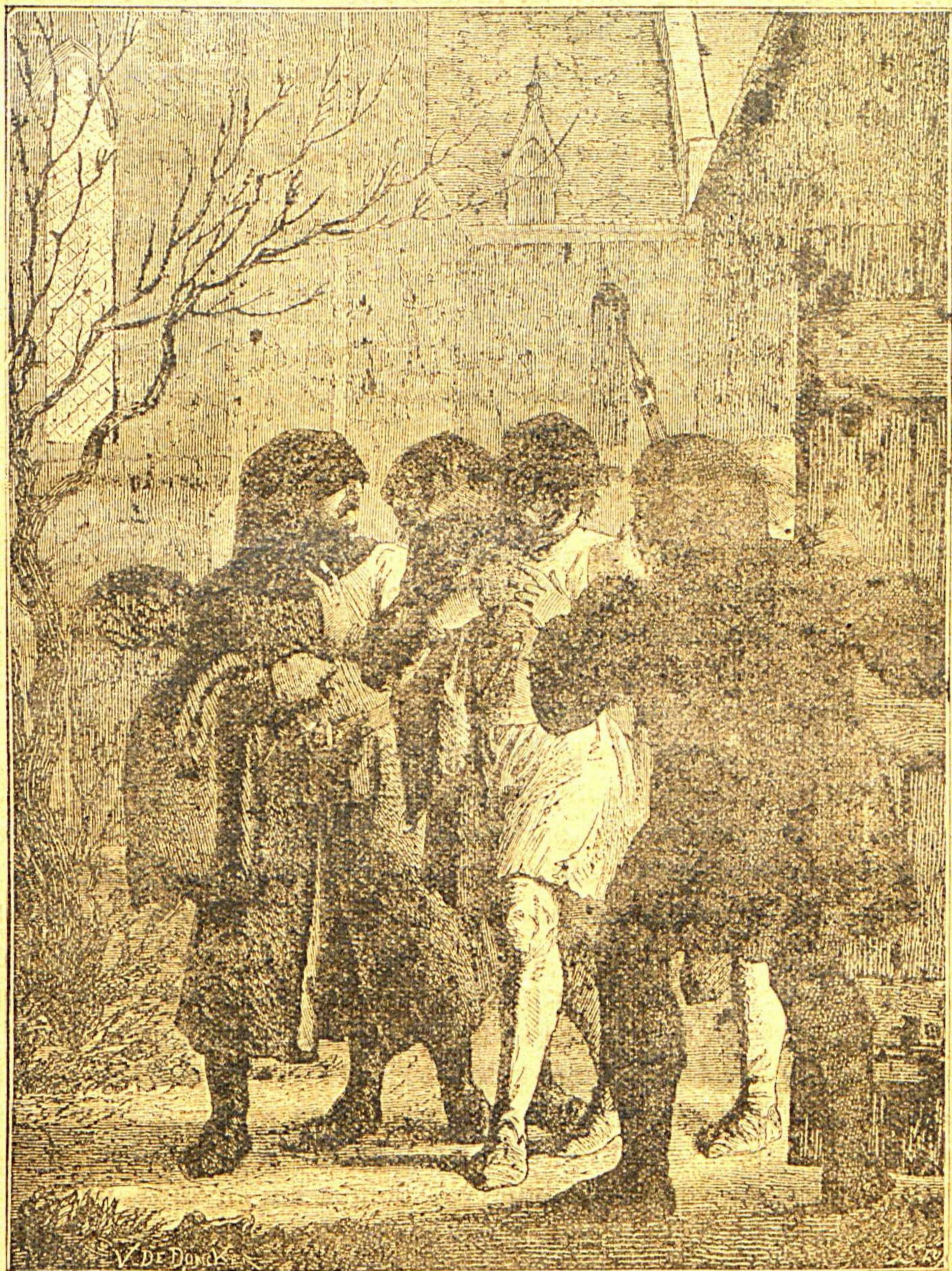
1902.

De heks Ursula.

zijn goed liet drijven, want eenmaal barst een ramp boven zijn hoofd los.

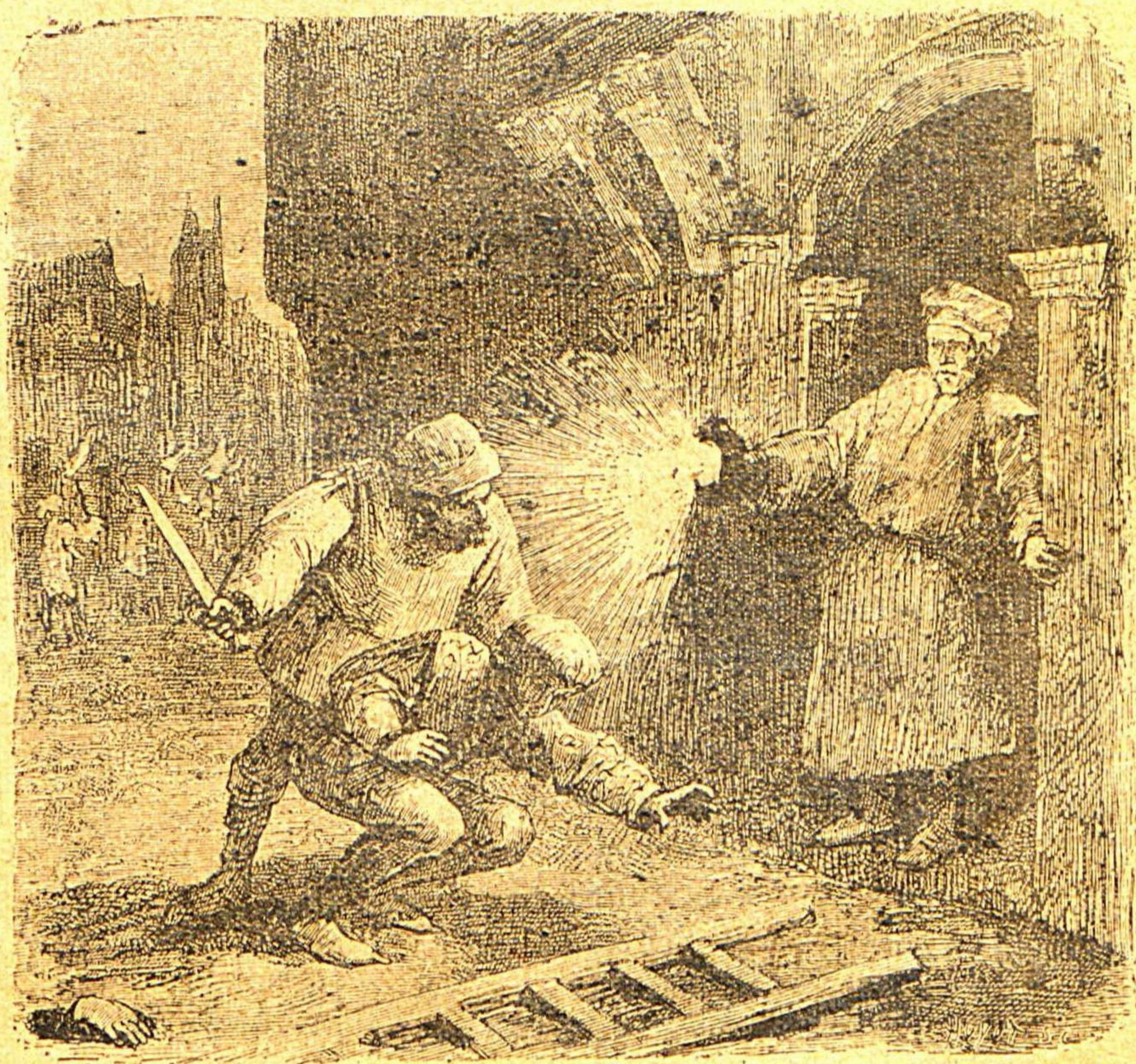
Ursula liet droomend de blikken door de kamer dwalen ; zij scheen te prooi aan eene hevige aandoening.

Vóór hem stonden drie gemaskerde mannen (blz. 82).

Zij sloeg de vuist op hare magere borst en een heesch geluid schorde haar uit de keel :

Philips den Schoone. Twee uren voor den opgang der zonne waren wij reeds te been, hoorden de mis, aten een stuk en trokken toen den berg af. De Gentenaars waren er in groot getal onder de bevelen van Jan van Namen en Hendrik van Vlaanderen. Gansch den dag duurde het gevecht, toen de zon onderging joeg graaf van Thiette de Franschen in de beek van Beuvry en de Vlamingen gingen over die beek op hunne lijken. Te vergeefs rukten vijftien honderd ridders tegen de kleine bende van den graaf van Thiette op, zij bezwijken onder de slagen en het paard van den koning wordt onder hem gedood....

Ik sla vuur, richt mijn lantaarn in de straat en zie een man die met opgeheven zwaard Klaas van achter heeft aangevallen. (blz. 94)

Daar stond Joos aan de deur en roept :

— Zij moesten hem kapot hebben gemaakt !

Een algemeen gelach begroet dezen roep, de ouderling zelve glimlacht.

Joos wenkte Klaas geheimzinnig en fluisterde hem iets in het oor.

Joos vertrekt daarop met Klaas en keert eenigen tijd alleen terug om te luisteren naar het verhaal van den grijsaard.

Deze vervolgt :